

ת"פ 10574/04/14 - תאמר עיסאוי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 10574-04-14 מדינת ישראל נ' עיסאוי

בפני כב' השופט עמית פרייז
המבקש (הנאשם)
תאמר עיסאוי
ע"י ב"כ עו"ד יעקב פלומו
נגד
המשיבה (המאשימה)
מדינת ישראל
ע"י תביעות מחוז מרכז (שלוחת כפ"ס)

החלטה

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים והסגת גבול. בהתאם לעובדות כתב האישום, ארעה תאונה בין רכב המתלוננים לרכב בו שהה הנאשם כנוסע. מיד ובסמוך לתאונה, עצר הרכב בו נסע הנאשם ומאחוריו עצר רכב המתלוננים. הנאשם נכנס לרכב המתלוננים, הוציא את מפתח הרכב מתוך המפסק והכניסו לתוך כיסו. הנאשם סירב לבקשת המתלוננת להשיב את המפתח, ואמר לה כי הוא ייסע בהילוך אחורי בכוונה ויפגע ברכב המתלוננים, מפני שלפי החוק מי שנכנס ברכב מאחור הוא אשם.

בפי הנאשם שתי טענות מקדמיות:

1. העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה.

2. זוטי דברים.

שתי הטענות נטענו ביחס לעבירת האיומים בלבד.

משמעות טענת "עובדות כתב האישום אינן מהוות עבירה" היא כי גם אם ייקבע כי העובדות המתוארות בכתב האישום נכונות במלואן, הדבר לא יהווה בסיס להרשעה בעבירה המיוחסת לנאשם. במסגרת הטענה הראשונה נטען כי האמרה המיוחסת לנאשם אינה עולה כדי איום כמשמעותו בחוק העונשין, והיא קרובה יותר למתן הסבר לשאלה מי נושא באחריות ביטוחית בעת גרימת נזק בתאונה. נטען כי ניתן ללמוד זאת ממכלול הנתונים ביניהם העובדה כי מדובר באמירה סתמית וכי האיום לא מומש, ובפועל לא נגרם נזק לרכב המתלונן. לטענת הנאשם, מטרתו הייתה לעכב את המתלונן עד להגעת המשטרה למקום, שכן עם הגעת המשטרה הוא מסר לידי השוטרים את מפתח רכב המתלוננים.

ברע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** נקבע כי השאלה האם ביטוי או התנהגות מסוימים יסווגו כאיום נבחנת מנקודת מבטו של "אדם מן הישוב" הנמצא בנסיבותיו של המאיום. לטעמי, בנסיבות המתוארות בכתב האישום, כל "אדם מן הישוב", היה חש מפוחד, שלא לומר אחוז אימה, לנוכח החדירה לרכב הפרטי, הוצאת המפתח מהמפסק, נטילתו, והאיום בפגיעה ברכב העומד דומם באמצעות נהיגה לאחור ברכב שזה עתה היה מעורב בתאונה עימו.

לא ברור לי כיצד מן הנסיבות המתוארות בכתב האישום, ניתן להתרשם כי הדברים נאמרו כהסבר לשאלה מי נושא בנזק מבחינה ביטוחית. זאת מפני שהדברים כללו איום מפורש לפגיעה ברכב המתלוננים, ואילו היה מדובר בהסבר הדבר לא היה מצריך את החדירה לרכב ונטילת המפתח. הטענה כי כוונת הנאשם היתה רק לעכב את המתלוננת עד הגעת המשטרה למקום, אינה מתיישבת עם עובדות כתב האישום, שהרי לא ברור מדוע לשם עיכוב המתלוננת במקום היה צורך לאיים בפגיעה ברכבה. הטענה כי הנאשם לא מימש את האיום ולא פגע ברכב המתלוננים אינה רלוונטית מפני שמדובר בעבירה התנהגותית ולא תוצאתית.

לאור המפורט לעיל דין הטענה הראשונה נדחית.

במסגרת הטענה השנייה, נטען כי האמירה המיוחסת לנאשם הנה בגדר "זוטי דברים" לאור אופי האיום, תוכנו והמשמעות אותה ניתן להבין מן האמירה במבחן ה"אדם הסביר". לעניין זה, סעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 מפרט ארבעה תנאים המצטברים לצורך ביסוסו של הסייג: **"...טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי..."**.

בע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ** נקבע כי לא ניתן לקבוע באופן מדויק את משקלו הסגולי של כל תנאי ותנאי, אולם הדעה הרווחת היא כי משקלו של התנאי האחרון, האינטרס הציבורי, גדול מכל השאר. כמו כן נקבע כי יש להחיל את הסייג בזירות תוך בחינת נסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה. על בית המשפט לשאול עצמו ביחס לכל מקרה ומקרה האם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור.

נוכח יישום עקרונות אלה לענייננו, תוך מתן דגש לאינטרס הציבורי, דין הטענה להידחות. לא ניתן לומר כי מדובר באירוע המצוי ברף הנמוך של האיומים, וזאת נוכח טיב האיום ונסיבותיו כפי שפורטו לעיל. התרשמתי כי מן המעשים המיוחסים עולה סכנה לציבור ולכן אין לסווגם כמעשים קלי ערך ולהחיל עליהם את הסייג. אדרבא, כאשר במציאות הישראלית, למרבה הצער, מחלוקות שונות בין נוהגים ונוסעים בכלי רכב מובילות לא אחת למעשי איומים ואף אלימות ממשית.

לאור האמור לעיל, הנני דוחה את שתי הטענות המקדמיות.

על אף האמור בפרוטוקול הדיון האחרון, הרי משמצויים אנו כחודש טרם מועד הדיון הבא, אין טעם להמתין למועד זה לצורך שימוע ההחלטה, ועל כן המזכירות תעבירה בהקדם לידי הצדדים. בנסיבות אלה, על ההגנה להיערך למתן תשובה לגופו של כתב האישום בדיון הבא.

ניתנה היום, ו' ניסן תשע"ה, 26 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.